

Club Excursionista de Gràcia

J U L I O L
A G O S T
2 0 0 1

PASSATGE MULET, 4
TEL: 93 237 86 59
FAX: 93 237 31 48
08006 BARCELONA

"MAI ENRERA"

Butlletí social

*Publicació degana de la premsa de Gràcia
Creu de Sant Jordi 1992*

*XIX Any - 2a. Època, núm. 63
Fundat l'any 1922*

**5 de 7 dels
Castellers
de la Vila de
de Gràcia**

EDITORIAL

Després d'un cert temps fora de l'àmbit de la gestió esportiva, un grup seguit de socis i membres de Junta molt implicats en la marxa de l'entitat va demanar-me que em fes càrrec de la Presidència d'un club històric a Catalunya com és el Club Excursionista de Gràcia. Aquesta confiança dipositada en la meua persona m'obliga a reflexionar molt profundament les veritables possibilitats d'èxit d'aquesta tasca. Crec que és important analitzar els darrers cicles presidencials de la nostra entitat i comprovar que la tasca no serà fàcil, ja que igualar-la implica un veritable esforç no només de la Junta Directiva, sinó de la resta de socis de l'entitat. Aquest és el motiu pel qual vull demanar a tots els qui estimen el nostre club que s'impliquin en el nou projecte de futur, que en bona part ja ha estat dibuixat pels anteriors presidents i que jo mateix assumeixo. Evidentment, la manera de desenvolupar-lo serà una altra, com som diferents les persones, però no així el fons. Haig d'insistir en el reconeixement a l'enorme esforç personal que les juntes anteriors van fer en tots els àmbits de la nostra entitat, i que confio que es continuï fent dins del temps de què es disposi. Esforços que per experiència pròpia sé que molts cops no són reconeguts. Però així ho hem d'assumir els qui de vegades ens pertoca sortir a la palestra, i hem de saber fer nostres les crítiques dels nostres consocis i canalitzar-les en benefici de la nostra entitat.

En el capítol d'agraïments no hem d'oblidar aquells que per raons diverses no van tenir continuïtat dins de les juntes. Vull aprofitar l'avinentsa per donar la benvinguda a la nova junta al nostre antic president en Miquel Fernández, que es farà càrrec de la Secretaria del Club, a la Dolors Lázaro i a en Francesc del Rei, socis discrets que amb el seu esforç fan que el Club vagi caminant sense aturar-se.

Si la tranquil·litat ens ho permet, una de les prioritats per part meua serà la d'aconseguir que totes les activitats de l'entitat, a part que mantinguin una coherència i una qualitat mínimes, també siguin donades a conèixer de forma adequada tant a dins de l'entitat com a fora d'aquesta. La societat està evolucionant vertiginosament envers possibilitats de més temps d'oci i de més recursos. Això vol dir més activitats al nostre entorn, i el Club Excursionista de Gràcia ha d'aportar-hi els valors diferencials de coneixement de la nostra història, d'esport i de respecte a la natura a través de la formació per mitjà de curssets als nostres socis, en particular, i a la resta de la societat, en general.

Aquest increment del coneixement vol dir fer extensiu el nostre patrimoni cultural i esportiu a través dels mitjans de comunicació que tinguem a l'abast. Això implica també que ens obliguem a millorar dia a dia per tal que se'ns conegui com una entitat de primer ordre a Catalunya.

Activitats per al jovent i per als adults amb un mínim de garantia i de seguretat centrada en la bona formació dels nostres monitors i tenint sempre present l'aportació històrica de l'entitat i la nostra societat.

Francesc Sanahuja

ESTATUTS

Una de les feines més feixugues que es donen als clubs és la d'haver-ne de modificar amb una certa periodicitat els estatuts per tal d'adequar-los a la realitat canviant de la societat.

El 1996 un grup de treball amateur, que va ajudar força, va col·laborar amb la Junta de llavors en la confecció dels nous estatuts. Per fi, el 13 de novembre de 1996, per mitjà de l'assemblea corresponent, es van aprovar, i ja només va restar el tràmit darrer, que consisteix a enviar-los a la Direcció General de l'Esport perquè, per mitjà d'un equip de juristes, que són els professionals que de veritat hi entenen —no com nosaltres, carregats únicament de bona voluntat—, hi retoqui, si escau, els petits matisos per ajustar-los a les lleis de rang superior per tal que no en discrepin.

Per fi, espero que el 14 de juny vinent podrem posar fi a aquesta important qüestió.

I és que, per mi, els Estatuts són molt importants, encara que tot allò tan llarg pugui semblar una mica embullat. Sobretot l'article 14, que diu:

«L'Assemblea General és l'òrgan superior de govern del Club Excursionista de Gràcia, i els seus acords són vinculants per a tots els socis, per a les seccions i per a la Junta Directiva.»

Aquest article, juntament amb els posteriors, que desenvolupen com s'ha de constituir l'Assemblea General i qui l'ha de formar, i sobretot amb l'article 18, que diu que els acords s'han de prendre per majoria simple (amb matisacions de majoria qualificada en segons quins casos), consagra la veritable democràcia instal·lada en una entitat i impedeix actituds o decisions que poden perjudicar la marxa del nostre Club.

D'això es desprèn que és molt important poder dedicar una estona a l'any a assistir a les assemblees, ja que és el lloc on podem expressar les nostres opinions, si cal, i sobretot on podem exercir el dret de vot en les consultes que se'ns puguin fer, de manera que aquestes assemblees es converteixen en l'òrgan de màxima decisió, reflex de les nostres veus i, per tant, del Club, amb l'única obligació, això sí, d'acceptar i respectar el vot de la majoria.

Miquel Fernández Azconegui

ALTES DE SOCIS

- 7541 Cumellas Olive, Josefina
- 7542 De Jong Boronat, Quim
- 7543 Martí Asencio, Domènec
- 7544 Pallejà Tomas, Xavier
- 7545 Sarret Muñoz, Daniel
- 7546 Marrodan Garcia, Roberto

AGENDA

JULIOL

7 i 8, dissabte i diumenge

GIE

Monogràfic d'espeleologia

7 i 8, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya i Esquí

Sortida: Alta Muntanya

Carlit

Coordinació: Roger Gras

21 i 22, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya i Esquí

Sortida: Multiactivitat

Rafting - Hidrospeed

Coordinació: Miquel Justo

28 i 29, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya i Esquí

BTT

(per definir)

Coordinació: Carles Lluc

AGOST

Vacances

SETEMBRE

del 3 al 12, de dilluns a dimecres

Inscripció Matagalls-Montserrat

de 19:30 a 22:00 excepte dissabtes i festius

15 i 16, dissabte i diumenge

Marxa de resistència en muntanya

MATAGALLS-MONTSERRAT

83,2 km en menys de 24 hores

del 24 de setembre a l'11 d'octubre

Recollida de material pel Refugi de La Molina

Coordina: Pilar Justo

29 i 30, dissabte i diumenge

Multiactivitats

SORTIDA CONJUNTA DEL GIE, MUNTANYA, GEDE I AGRUPAMENT

REFU POSA'T GUAPO

Hola a tothom. Els qui em coneixeu ja sabeu qui sóc, i per als qui no em coneixen, em presento: em dic *El Refu* de La Molina, localitzat a les cases del Sitjar de la Molina, i estic obert tot l'any.

Abans estava sol, però ara hi ha una persona que s'encarrega que estigui ben guapo per quan em vingueu a veure. Per això us vull proposar una cosa: a partir d'ara m'agradaria celebrar una festa anual, el dia del Refu, una festa en la qual participem tots d'una manera o altra.

A mi em manquen coses per ser més acollidor per a vosaltres i perquè sigui un refugi còmode i pràctic per fer muntanya.

El que he pensat és que, ara que arriba l'estiu, la gent fa neteja a casa, al cotxe, a la casa d'estiu, etcètera i troba coses que no li fan falta, però a les quals jo potser sí que trobaria alguna utilitat. No cal que sigui una gran cosa, ni que sigui nova i per estrenar; cal, això sí, que funcioni. Tan sols alguna cosa que no feu servir, ni que sigui un martell o un tornavís. Penseu que de mica en mica s'omple la pica, i que el que vosaltres creieu que pot ser poca cosa pot servir, per exemple, per omplir entre tots una caixa d'eines, per pintar unes finestres, per envernissar, etcètera.

Per exemple, coses que necessito: eines de paleta, de pintor, d'electricista, de lampista (trepant, tornavís, cinta mètrica, martell, rodets de pintar, pinzells, estenalles, clau anglesa, etc.), pintura de tots els colors, microones o forn, estris de cuina que puguin ser útils, fogonets, tubs metàl·lics per fer una sortida de fums, cuina de càmping, mantes, llençols, penjadors de roba i de paret, cortines de bany, estores de bany, estores per a l'entrada, caixa d'eines, mapes de tot arreu, guies de muntanya, jocs de taula o jocs de carrer (pilotes, jocs inflables, pales de ping-pong, etc.), prestatges, medicaments encetats però no caducats (antiinflamatoris, analgèsics, benes, mantes tèrmiques, etc.) i tot el que cregueu que em pot fer servei.

Les coses les podeu deixar a la Secretaria del CEG

del 24 de setembre fins a l'11 d'octubre.

Més endavant ja us informaré de quin dia podem anar tots a celebrar-ho al Refu.

Moltes gràcies i ja aprofito ara que arriba l'estiu per desitjar-vos bones vacances i bon viatge a tothom.

Pili Justo

GIE

VII TROBADA D'ESPELEÒLEGS DE CATALUNYA

Durant els dies 2, 3 i 4 de juny va tenir lloc al massís dels ports de Beseit la Trobada d'Espeleòlegs de Catalunya, que en la seva setena edició fou organitzada per

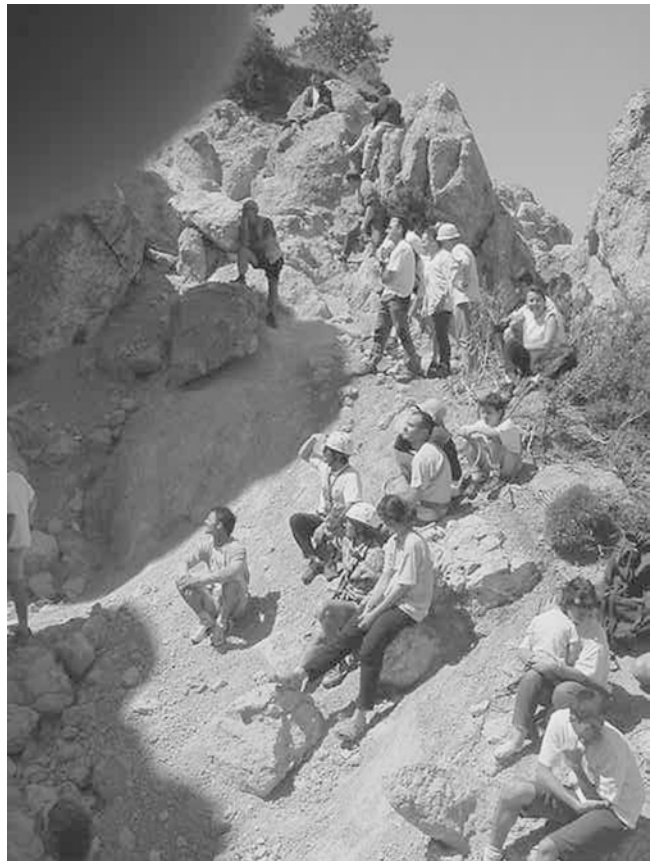

Cmpetició esportiva. Fotografia Rene Llanes

l'Espeleoclub de Gràcia i el GIE del Centre Excursionista de Gràcia.

La trobada, que va comptar amb la participació d'unes cent persones, va marcar un precedent en aquesta mena de trobades responent al plantejament nou que la Federació Catalana d'Espeleologia vol donar-li: organitzar una trobada de dos o tres dies (no com abans, que era generalment d'un dia) i amb més activitats lligades a la nostra especialitat. Per aquest motiu es va triar el massís dels ports de Tortosa, una regió en què hi ha importants cavitats, parets, barrancs i senders on es poden practicar diferents modalitats esportives de muntanya. La seu de la trobada fou el refugi del Caro, on es va muntar una carpa de 200 metres quadrats a l'aire lliure per a poder fer tots els actes i projeccions.

Pel que fa a l'espeleologia com a principal activitat, es

Públic de la competició esportiva. Fotografia Rene Llanes

varen instal·lar prèviament tres cavitats importants del massís: el GIE va equipar l'avenc de la Barcina i l'Espeleoclub, els avencs dels Mamelons i de la Crisi; aquest darrer té la vertical absoluta més alta de Catalunya

amb el pou de 117 metres d'alçada. Al llarg dels tres dies, els assistents a la trobada van visitar les diferents cavitats acompanyats sempre per algun responsable de cada club que ja coneixia la cavitat. Paral·lelament, es van dur terme tot un conjunt d'actes previstos en relació amb la trobada i el món de l'espeleologia. El dissabte a la nit es varen projectar diferents filmacions i audiovisuals, entre els quals hi havia el de promoció de l'expedició catalana a

Carpa de projeccions i dinar. Fotografia Rene Llanes

Hondures a l'estiu del 2002 per tornar a superar el rècord mundial de profunditat en conglomerat.

El diumenge al matí, paral·lelament a la visita de cavitats, es va disputar la competició de circuit i velocitat, en què els participants havien de recórrer un circuit instal·lat amb cordes en una paret amb un farcell pesant a la cintura. Al migdia, després de fer tots junts el dinar de germanor a l'esmentada carpa, es va dur a terme el lliurament de premis de la competició i alguns més d'especials així com el sorteig de material entre els assistents. El president de

la Federació Catalana, el senyor Hilari Moreno, en el discurs final va anunciar ja la intenció d'organitzar la trobada l'any següent al massís del Montsec i va agrair a l'Espeleoclub i al GIE del CEG l'organització i l'esforç d'aquesta trobada. Al llarg de la tarda es van visitar més

Entrega de Premis. Fotografia Rene Llanes

cavitats i es van dur a terme conferències i audiovisuals fins que el gruix de la gent va haver de marxar cap a casa. Aprofitant que el dilluns encara era festiu a algunes comarques, els que van poder s'hi van quedar. El dissabte a la nit, el GIE va muntar una autèntica discoteca dins la carpa per als assistents fins ben entrada la nit. L'endemà al matí tot va ser feina i més feina a desmuntar i desinstal·lar les diferents cavitats fins a l'hora de dinar. A primera hora de la tarda ja tothom va tornar cap a casa; nosaltres i l'Espeleoclub, força cansats, però contents pel final d'una trobada que, segons l'opinió generalitzada de la gent, va ser tot un èxit.

Xavier París

Porteu el carnet del Club i identifiqueu-vos com a Socis, us tractaran bé...

Hem canviat solament el nom

edelweiss és ara **BALMAT**, la teva botiga d'esports de muntanya

La raó ha estat la necessitat de registrar la marca a nivell internacional degut a la nostre expansió a través d'internet

 INTER SPORT

www.balmat.com

BALMAT, Comte d'Urgell, 72 i 76 / Gran Via C.C., 527 – 08011 Barcelona
Tel. 934 548 309 – Fax : 934 519 260 – mail: balmat@balmat.com

CULTURAL

El passat 3 de maig el Taller d'Història de Gràcia va presentar el llibre:

Gràcia: de rural a urbana

HISTÒRIA D'UN TERRITORI

És un interessant recorregut a través dels elements explicatius dels canvis territorials, els límits, les rieres, la difícil connexió amb l'Eixample de Cerdà, el caràcter residencial i, finalment, el Nomenclàtor.

Posa a l'abast la comprensió del territori de Gràcia.

XLIV ASSEMBLEA INTERCOMARCAL D'ESTUDIOSOS

DIES: 20 i 21 d'octubre del 2001

LLOC: Sant Vicenç de Castellet.

Es farà l'Assemblea Intercomarcal d'Estudiosos a Sant Vicenç de Castellet (Bages).

Aquesta població celebra enguany el seu mil·lenari (1001-2001) i amb aquest motiu s'encarrega d'aquesta reunió científica, que s'ha anat convocant arreu dels Països Catalans des de l'any 1950.

La temàtica de l'Assemblea serà: «El Llobregat, gent i territori».

El nostre Club ha estat representat nombroses vegades en el si d'aquestes assemblees, i els socis que hi vulguin assistir poden demanar-ne més informació a Secretaria.

CICLE D'ITINERARIS HISTÒRICS PER GRÀCIA 2000-2001

Dissabte dia 9 es va portar a cap el darrer itinerari, abans de vacances. Aquest va ser un passeig pel barri del Coll, en què es va visitar el Santuari del Coll, el parc de la Creueta del Coll...

Volem felicitar-ne l'organitzadora, Carolina Chifoni, que, incansable, ens va anar mostrant tota la història de Gràcia. Aquesta iniciativa és del Taller d'Història de Gràcia conjuntament amb l'Arxiu de Gràcia, amb qui estem vinculats per la important cessió del Club del fons Josep Buch i Parera.

ISRAEL, SEMPRE...

Dels diaris, 5 de juny del 2001:

«La família d'un àrab mort entrega els seus òrgans a 4 jueus»

La llarga intransigència entre jueus i àrabs, en la qual, de manera neutral, han intervingut les màximes potències mundials, sembla que no té un futur conciliador ni pacifista.

El desacord entre ells no dona una imatge de solució a aquella guerra sorda i cruel. Segueixen matant-se sense

treva i, el que és pitjor, hi reben infants i gent gran indefensos davant el que decideixen uns quants.

Però, tornant a la notícia, potser aquesta podria ser la que els fes pensar i començar a raonar.

La família d'un àrab mort dona els òrgans a quatre jueus, malgrat el seu dolor...

Aquest fet pot entendre's a qualsevol i, si els uns i els altres no ho entenen així, és que mai resoldran res i la seva intransigència els portarà a contínues matances i destruccions.

Israel és un país preciós, amb una història increïble, que mereix ser preservat dels seus actuals habitants.

Seria bo que aquesta espurna d'humanitat els fes reaccionar a tots.

ACAMPADA

Després de les vacances d'estiu, la nostra secció ja començarà a preparar sortides turístiques per totes les persones que ens vulguin acompanyar.

La primera en perspectiva es per visitar el Museu de la Colònia Vidal de Puig-Reig, la primera quinzena de novembre.

Nus
esports de muntanya

Plaça del Diamant 9 • 08012 Barcelona
Telèfon i Fax 93 218 41 17
<http://www.filnet.es/2c/nus>
e-mail: nus@filnet.es

CANTAIRES MUNTANYENCS

XXXVII FESTA DE LA CANÇÓ DE MUNTANYA

La Festa es va celebrar el 6 de maig de 2001 a Arbúcies, la bella i interessant població situada al peu de la "Muntanya d'Ametistes", com denomina Guerau de Liost el Montseny. I la qualifiquem de bella tant per la seva concepció urbana com pel seu entorn, envoltada com està de turons ubèrrims, pletòrics de verdor, que la converteixen en un pessebre primaveral. El que la fa interessant és la seva història. El seu nom consta ja en documents de finals del segle IX. Els seus primers habitants la van escollir per ser una vall tancada, un xic amagada, i apartada de les rutes que utilitzaven en

Plaça d'Arbúcies. Fotografia de Jordi Coca

aquella època els exèrcits cristians i musulmans que s'esbatussaven de valent sobre el territori.

Alguns dels vells carrers d'Arbúcies guarden unes característiques d'estretor que denoten que devia ser una plaça difícil de sotmetre en temps de guerra. I que així era resulta evident pel que glossa una làpida clavada al mur de contenció de la carretera vella a Viladrau, a uns 2 Km. d'Arbúcies, que diu: "Aquí s'esdevingué, el 13 de gener de 1714, la batalla de Grau d'en Sala, durant la qual els veïns d'Arbúcies i els pobles del voltant derrotaren les forces franco-espanyoles, prenent-los 6 estendards i causant-los 800 baixes. En fem memòria!".

D'aquesta forma recorda el fet l'Ajuntament d'Arbúcies el 1994. Deu venir d'aquí la dita: "Gent d'Arbúcies, gent d'astúcies, mata-valons". Ves per on Arbúcies es pot atribuir la gesta d'una batalla guanyada el 1714!

En aquesta petita gran història d'Arbúcies, encara podem afegir-hi que el batlle actual, que governa la vila des del primer consistori democràtic postfranquista, Jaume Soler, representa la millor filosofia de plena sobirania: "Els textos s'assemblen a les olles".

Però tornem a la nostra Festa de la Cançó de Muntanya,
juliol - agost 2001

de la qual ens hem desviat un xic. Hem parlat del lloc de celebració de la Festa i hem de fer esment que la va organitzar l'Associació Excursionista d'Etnografia i Folklore, i que aquesta és la cinquena vegada que n'ha tingut cura, tot i que en els seus rengles no compta amb un grup coral.

Per a la rebuda dels cantaires, amb la tradicional coca i xocolata, hi col·laborà el Grup Gratanúvols del Montseny, d'Arbúcies, que va oferir el millor gènere de la pastisseria de la vila.

Pel que fa a la participació, enguany hi han assistit dotze Corals. Cal destacar que n'hi ha quatre del mateix Arbúcies, cosa que posa de manifest la intensa vida associativa de la població, com molt bé palesa el programa de la Festa, un llibret molt ben editat, per cert, on es dóna a conèixer una munió d'interessants dades sobre Arbúcies. L'actuació coral començà amb la missa cantada a la Parròquia de Sant Quirze i Santa Julita:

Plaça d'Arbúcies. Fotografia de Jordi Coca

*Vine Déu Creador
Missa dels Excursionistes
Ave Maria
Ab homini Iniquo
Salve Maria
Cançó de la Rosa
Déu lloat per la natura*

*J. S. Bach
E. Sala
T. L. Victoria
O. di Lassus
Ll. Millet
A. Nicolau
L. Beethoven*

A la sortida de missa es féu la presentació de la Festa per part de Jaume Ramon en nom de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, i de Daniel Pi i Tramunt com a fundador i expresident de l'Associació Excursionista d'Etnografia i Folklore, qui recordà, visiblement emocionat, que l'artífex d'aquestes trobades fou el mestre Josep M. Castelló (traspasat recentment), cap a principis dels anys seixanta, quan aplegar-se més de sis persones era prohibit, culpabilitzat i punit. Els cantaires assidus a aquesta manifestació coral no podem oblidar-lo, ni a ell ni a la seva característica manera de donar les entrades de les cançons.

Seguidament, el batlle d'Arbúcies expressà la més cordial benvinguda als cantaires i acompanyants, tot obsequiant

a les Corals participants amb una placa commemorativa i personalitzada. També els organitzadors, l'AEFF, els oferiren un record, com és costum en totes les trobades. Allà mateix es cantà:

Pavelló poliesportiu d'Arbúcies. Fotografia de Jordi Coca

La Muntanya
Cànon de la Pau
El Concert

Harm. P. Jordà
F. Terral
W. Geissler

El dinar comunitari es va fer en el Polisportiu, on també va tenir lloc el concert de la tarda, al qual participaren els grups següents amb dues cançons cadascun d'ells: *Coral Veus Blanques Lutiana, d'Arbúcies; Cantaires de la UEC-Barcelona; Coral del Club d'Esquí Puigmal, de Barcelona; Coral Amethysta, d'Arbúcies i Sant Hilari; Coral del Centre Excursionista del Penedès, de Vilafranca del Penedès; Coral Mont-Taber del Centre Excursionista de Catalunya, de Barcelona; Coral Infantil Clau de Sol, d'Arbúcies; Coral Catalunya, del GSPA, de Barcelona; Coral Núria de la UEC-Gràcia; Cantaires Muntanyencs del CE. de Gràcia.; Cor Parroquial d'Arbúcies i Coral de la Unió Excursionista de Sabadell*

Cal ressaltar que la Coral Catalunya va voler retre un homenatge al seu mestre fundador, Josep M. Castelló (a.c.s.). Els seus cantaires varen recordar-lo interpretant les dues obres que els dirigí per darrera vegada: *El Pirineu i Virginie degli Angeli*. Ho feren sense director, però l'ombra de qui ho havia estat des del primer moment es féu present. Fou un record a la seva memòria molt emotiu per a tots.

Les cançons interpretades pels nostres cantaires foren: Vaixell de Grècia Ll. Llach (amb acompanyament a l'orgue per Víctor Barbé i a l'harmonica per Francesc del Rey; fou dirigida per la nostra companya Montserrat Coll i va significar el seu debut públic en tant que col·laboradora en les tasques musicals del nostre director Víctor Barbé).

Ton pare no té nas *Pop. mallorquina,*
harmonitzada per B. Bibiloni (aquesta darrera peça fou dedicada als amics de Sóller, ciutat on, en principi, s'havia de celebrar la XXXVII Festa de la Cançó de Muntanya, però que no fou possible de fer-ho - malgrat

l'interès que hi posaren els nostres amics mallorquins perquè, incomprensiblement, va fallar el transport marítim que ens calia per anar-hi).

Seguí el cant conjunt de totes les corals:

<i>El rossinyol</i>	<i>A. Pérez Moya</i>
<i>Nabucco (cor d'esclaus)</i>	<i>G. Verdi</i>
<i>L'Empordà</i>	<i>E. Morera</i>

Es clogué l'acte amb el cant dels Adéus, interpretat per tots els assistents, públic i cantaires, amb les mans entrelaçades –com és costum– en prova de germanor.

Aurora Vila i Guàrdia

CONCERT DE PRIMAVERA

El 26 de maig, a la Sala d'Actes de l'antic Ajuntament de Gràcia, ha tingut lloc el II Concert de Primavera, instituït el passat any 2000 – com molt bé recordareu -. La intencionalitat que ens va dur a organitzar-lo també la coneixeu: convidar una coral amiga a acompanyar-nos amb els seus cants. Enguany ho ha fet la Coral Englantina, de Vilassar de Mar, que dirigeix Jordi Carrau.

I ens ha estat grat d'homenatjar, alhora, l'escriptor gracienc Joan Perucho, amb motiu del seu vuitantè aniversari. De l'acte en féu la presentació el president dels Cantaires Muntanyencs, Miquel Fernández. I després va passar la paraula al president del Club Excursionista de Gràcia, Francesc Sanahuja, qui saludà els assistents en nom de l'Entitat i felicità molt cordialment el Sr. Perucho.

Francesc Sanahuja a l'Ajuntament de Gràcia. Fotografia de Juan Pascual

Tot seguit, l'escriptor i professor de la Universitat Ramon Llull, Dr. Oriol Izquierdo, glossà la figura de l'homenatjat referint-se a la importància de la seva obra en el marc de la cultura, la poesia i la literatura catalana, molt especialment en el camp màgic i fantàstic. Llegí diversos fragments de les seves novel·les i narracions que denoten la seva afecció per les Terres de l'Ebre, les quals han estat recorregudes per ell com a simple excursionista i amb un profund sentit literari, amant de les muntanyes, de les ermites, de tot allò que comporta la cultura d'aquelles contrades.

Va respondre-li el Sr. Joan Perucho, donant-li les gràcies per les seves paraules. I seguidament ens brindà l'ocasió

de conèixer algunes incidències de la seva infantesa en l'ambient d'aquella Gràcia menestral i popular alhora del primer terç del segle XX. En recordà les escoles graciencques –tal vegada modestes- però amb un estil bàsic d'educació. Després vingué el trasbals de la guerra civil amb la incorporació a files de la seva lleva, de nois de 17 anys, coneguda com la “del biberó”. La retirada del front i la generositat del seu comandant en dir-li que es giraria d'esquena quan passessin per Barcelona. La posterior incorporació obligatòria a l'exèrcit franquista, en el moment de la conquesta dels darrers baluards republicans, amb el desembarcament a l'illa de Menorca... A bord dels vaixells que s'hi dirigien, els soldats pogueren veure com des del castell de Maó els apuntaven uns enormes canons que no presagiaven res de bo. Però en el darrer moment, quan esperaven la foguerada, contemplaren atònits que s'hi hissava bandera blanca. Els canons restaren muts... i la plaça fou ocupada sense problemes. Restava la incògnita del perquè els canons no havien disparat!.

No va ser fins cinquanta anys més tard que el Sr. Perucho ho va descobrir. En un restaurant de Taormina, a l'illa de Sicília, va coincidir amb un matrimoni de catalans. En el curs de la conversa, el Sr. Perucho va remarcar

Homenatge al Sr. Joan Perucho.
Fotografia de Joan Pascual

en l'accent que no eren del Principat. D'on eren doncs? menorquins. Aleshores els va relatar la seva odissea de guerra. I quina no seria la seva sorpresa quan el menorquí li manifestà que ell, en aquella ocasió, es trobava just al darrere dels canons. La pregunta s'imposava: I per què no van disparar? La resposta va ser: “Els projectils eren a tres nivells més avall i calia transportar-los per mitjans elèctrics. En el moment precís de servir-se'n es tallà el corrent: va ser un sabotatge!.

Encara va fer més descobriments el Sr. Perucho. Aquells canons “Vickers”, dels més potents de l'època, serviren per a fer la pel·lícula, protagonitzada per Anthony Quinn (qui, per cert, acaba de morir), “Els canons de Navarone”. “Eren iguals als de Maó?” féu el Sr. Perucho. “No ben bé, revelà el menorquí, sinó que eren els mateixos, perquè dels que s'utilitzaren a la segona guerra mundial a Grècia no en quedava ni una engruna!. Els únics que hi havia en tota la Mediterrània eren els de Maó”. Com és lògic, li va faltar temps al Sr. Perucho per comprar el vídeo “Els canons de Navarone” així que va tornar a Barcelona.

Finalment, va sintetitzar les vicissituds dels seu pas per la judicatura i les seves amistats dintre de la intel·lectualitat del nostre país, per acabar amb les mateixes paraules que deixà escrites en el Llibre d'Honor del Club Excursionista de Gràcia: “A la vila de Gràcia, que m'ha

vist néixer i que, segurament, em veurà morir, sota el cel puríssim, ple d'ocellades cantores...”

Va cloure aquesta primera part de l'homenatge a Joan Perucho, el Regidor de Gràcia, Sr. Ferran Mascarell, que expressà la satisfacció del Municipi per aquest merescut reconeixement a la figura de l'il·lustre escriptor, fill de Gràcia, i d'agraïment al CE de Gràcia i als seus Cantaires Muntanyencs per aquesta iniciativa d'organitzar els Concerts de Primavera, que confiava – digué - que es constituïssin en tradició de la nostra vila.

A continuació la Coral Englantina inicià el concert. Els nostres Cantaires Muntanyencs seguien amb:

<i>Sóc jo, senyor</i>	<i>Negre espiritual.</i>
<i>Già la notte s'avvicina</i>	<i>L. Bethoven.</i>
<i>Un cavaller, tot fent camí</i>	<i>Tradicional alemanya.</i>
<i>Pel març, els pagesos</i>	<i>Tradicional alemanya.</i>
<i>Ton pare no té nas</i>	<i>Pop. mallorquina (harm. B. Bibiloni).</i>
<i>Vaixell de Grècia</i>	<i>Lluís Llach.</i>

(aquesta darrera peça fou acompanyada a l'orgue pel nostre director Víctor Barbé, a l'harmònica per Francesc del Rey i la dirigí Montserrat Coll).

Coral Englantina i Cantaires Muntanyencs al Saló de Plens de l'Ajuntament de Gràcia. Fotografia de Joan Pascual

Ambdues corals cantaren conjuntament:

<i>El cor d'esclaus de Nabucco</i>	<i>Giuseppe Verdi.</i>
(en recordança del gran compositor i en el centenari de la seva mort).	
<i>Sant Joan</i>	<i>Josep M. Ruera.</i>

L'acte va tancar-se amb el lliurament, per part del president dels Cantaires Muntanyencs, Miquel Fernández, dels guardons commemoratius de la nostra trobada. Els reberen el Sr. Joan Perucho –juntament amb el llibre “Cinquanta anys d'Escalades del GEDE, del Club Excursionista de Gràcia”-; el Sr. Oriol Izquierdo i la Coral Englantina, la qual, a més a més, va rebre de mans de F. del Rey una placa en testimoni de la nostra amistat pel 25è aniversari de la seva fundació que celebrà l'any passat, certament amb algun retard però amb tot l'afecte de la nostra Entitat.

Aurora Vila i Guàrdia

MUNTANYA I ESQUÍ

SORTIDA CONJUNTA DEL GIE, MUNTANYA, GEDE I AGRUPAMENT

Comuniquem als socis del GIE, GEDE, Muntanya i Agrupament, que **per al cap de setmana del 29 i 30 de setembre** estem preparant una **sortida conjunta**. Consisteix en un cap de setmana de multiactivitats per tal que els socis de les diferents seccions ens coneguem una mica més, compartim les diferents activitats que practiquem i, en especial, per ajudar que els caps de l'Agrupament s'integrin a poc a poc en les activitats de les seccions i en la vida del Club.

Per acabar de decidir on anirem i el programa del cap de setmana hem creat una petita comissió interseccions. Ja us informarem a principis de setembre de tot el que faci referència a la logística.

US HI ESPEREM A TOTS!

CURS D'INICIACIÓ A L'ESCALADA

Us informem que per al mes d'octubre vinent la Secció de Muntanya del CEG està organitzant un curs d'iniciació a l'escalada. L'objectiu és donar a conèixer les principals tècniques de progressió en els diferents tipus de roca, el material bàsic imprescindible, les nocions bàsiques de seguretat, la interpretació de les ressenyes i graduacions de les vies, els principals llocs on es pot practicar aquesta activitat, etcètera.

El curs va dirigit tant a socis del CEG com a qualsevol persona interessada a adquirir les nocions bàsiques d'aquest esport per continuar-ne la pràctica i el perfeccionament posteriors, o bé com a complement de l'activitat muntanyenca en general, ja que els coneixements que adquiriu els podreu aplicar sovint practicant altres disciplines de muntanya.

El curs començarà el dijous 4 d'octubre i finalitzarà el dijous 25. Consisteix en tres sessions teòriques als locals del CEG, pràctiques de bloc (*boulder*) i tres sortides de cap de setmana (6-7, 12-13-14 i 20-21) a diferents indrets de dificultat progressiva i en diferent tipus de roca.

Us animem a tots els interessats a fer la preinscripció a la Secretaria del Club al més aviat possible ja que les places són limitades per tal de poder tenir una ràtio adequada de monitors/alumnes.

Per a més informació i detalls del curset podeu contactar amb Sam Pujol, Enric Tomàs, Tonyo Garcia o Pili Vendrell. També agraiem que tots aquells interessats a col·laborar com a monitors i ajudants els caps de setmana ens ho comuniquem al més aviat possible per poder estimar el nombre d'inscripcions òptim.

US HI ESPEREM!

Secció de Muntanya del CEG

MATAGALLS - MONTSERRAT

En el darrer butlletí fèiem una crida per aconseguir més col·laboradors per a la Matagalls-Montserrat. La resposta fins ara ha estat molt minsa. Sols una persona, a la qual agraiem la predisposició, s'ha ofert a col·laborar en l'aspecte informàtic... Els programes estan quasi llestos, però si no hi ha persones que hi entrin les dades no serveixen per a res. Vull fer-vos una reflexió: jo he estat ben bé trenta anys sense venir pel Club; era el que és podria dir un soci protector. Per a mi, com a membre del GEDE, les caminades em semblaven quelcom poc engrescador i més aviat per a un tipus de gent que no entenia gaire. Des de fa quatre anys m'he involucrat en l'organització d'aquesta marxa, de tal manera que ara dedico molta part del meu temps a intentar aconseguir, dins de les meves limitacions, aturar el descens de participants, per tal que no haguem de reduir cap dels serveis que oferim als participants. La competència és molta i, de marxades, n'hi per donar i per vendre. La nostra segueix sent la millor, i això sols es podrà mantenir si aconseguim un canvi generacional dels col·laboradors. Penseu que hi ha molta gent que és a la Matagalls-Montserrat des de l'inici, ara farà trenta anys, i realment els anys pesen...

El terme "vaques sagrades" crec que el fan servir sols aquells que no han tingut cap contacte amb els organitzadors de la marxa i que, per desconeixement de tota la complexitat organitzativa, així com del molt temps que cal dedicar-hi, veuen en el comentari freqüent que «les coses sempre s'han fet així» com una mena de cercle tancat, i no pensen que al llarg del temps s'hi han fet innovacions i s'ha intentat adaptar-la a les noves exigències i possibilitats. És a dir: el «sempre s'ha fet així» vol dir que ara es fa així, oblidant que abans es feia d'un altra manera...

Penseu que el compromís de participar en aquesta meravellosa activitat col·lectiva sols ocuparà una petita part del vostre temps; reserveu-vos el 15 i 16 de setembre per col·laborar-hi i tindreu l'agraïment etern del nostre Club...

Guillem Martín i Brasó

ATENCIÓ

Recordeu que esta prohibit acampar o fer bivac als Parcs Naturals. S'estan posant multes de 8.000 pessetes per persona i de 16.000 i 32.000 pessetes als reincidents...

COL·LABORACIONS

El fet casteller no és una qüestió nova; enguany fa precisament dos-cents anys que es van aixecar els primers castells pròpiament dits a Valls. Tot i així, el que sí que és cert és que avui en dia es troben en un moment d'expansió que no havien vist mai; mai fins ara hi havia hagut tantes colles castelleres (seixanta agrupacions), mai s'havien vist castells tan alts (fins a deu pisos!) i mai hi havia hagut tanta afecció (es calcula que avui en dia a tot Catalunya hi deu haver unes dotze mil persones que es dediquen a fer castells).

Assaig al carrer Santa Rosa

En vista d'aquestes dades és convenient preguntar-nos per què, en un món amb tanta oferta lúdica, hi ha tanta gent disposada a perdre, desinteressadament, de sis a deu hores la setmana per practicar una activitat soferta i aparentment perillosa. Les respostes les hem de buscar en una societat cada vegada més competitiva (ens agradi o no, en els castells hi ha competitivitat) i amb la constant obsessió per la capacitat de superar-se, que, en definitiva, és la veritable essència dels castells.

I no és només això; una colla castellera és una associació que depèn de la pràctica voluntària dels seus integrants; per tant, s'han de buscar constantment fórmules per engrandir el volum social de la colla per enfortir-la i consolidar-la. El projecte social d'una colla castellera és importantíssim, perquè els castells, per alçar-se, volen gent i, per tant, sense gent una colla castellera no és res, desapareix.

Amb tot això vull dir que en una colla castellera, al voltant dels castells que promouen confiança amb els del costat,

solidaritat i coneixença amb tota la resta, hi ha tot un món d'activitats extres que ajuden a consolidar el tracte amb els altres i a enfortir el projecte social.

Les colles castelleres, doncs, són reunions de gent d'on n'acaben sortint monuments efímers que representen el triomf de les virtuts de les persones contra l'individualisme, la desconfiança i la superació bruta que se'ns imposa avui.

Jordi Ràfols i Brasó

Vocabulari casteller

Agulla - Persona que es col·loca al nucli del castell, amb els braços alçats fent els segons i de cara als baixos. Cada baix té una agulla. Sol ser un casteller alt i prim, amb uns braços llargs. Quan es fa un quatre amb el pilar al mig, les agulles es posen encarades al pilar central i agafant el segon del pilar.

Aixecador - Penúltim casteller que puja dalt del castell. És el més menut de tots, ja que es col·loca eixarrancat sobre les espatlles dels dosos, ben arrupit perquè l'enxaneta hi pugui passar per sobre.

Aleta - Fer l'aleta és l'acció de l'enxaneta d'aixecar el braç un cop és dalt de tot del castell. Quan ho fa, significa que el castell està carregat.

Assaig - Entrenament que fan les colles castelleres per preparar les construccions.

Baix - Persona cepada, molt forta, habitualment de baixa estatura, situada a la base del castell, tocant de peus a terra, i que suporta sobre les espatlles el pes del castell.

Ball de Valencians - Considerat com l'origen dels castells actuals. Consistia en la representació de danses de caràcter religiós que finalitzaven amb una petita torre, coronada per un nen.

Canalla - Els menuts de la colla que s'encarreguen de coronar els castells.

Cap de colla - Cada colla en té un. És el màxim dirigent de la colla, el qui pren l'última decisió de quin castell es tira a plaça, el qui sol dirigir el castell des de terra. Sempre té uns quants ajudants o consellers al seu voltant.

Cap de Colla

Carregat - Un castell es carrega (o corona) quan l'enxaneta arriba dalt de tot del castell i fa l'aleta.

Castell amb agulla - Estructura composta, normalment, per un quatre i un pilar al mig del castell.

Catedral - Nom que rep el cinc de vuit.

Contrafort - Persona que se situa immediatament darrere de cada baix, pit contra esquena, per evitar que aquest s'obri o que s'ensorri o es desquadri el castell. Ha de ser una mica més alt que el baix. Els contraforts s'agafen pels braços entre ells, i en els casos en què no hi ha crosses, passen els braços per sota del baix per fermar-lo.

Crossa - Persona que acaba de lligar el baix, col·locant la seva espatlla sota l'aixella del baix per donar-li suport i que no s'enfonsi amb el pes del castell. Solen ser persones baixes. Cada baix en requereix dues, una per banda.

Descarregat - L'èxit total d'un castell arriba quan, a més de carregar el castell, tots els components de la colla que han pujat aconsegueixen baixar sense fer llenya; aleshores el castell és descarregat o, dit d'una altra manera, completat.

Desmuntar - Desfer l'estructura abans que sonin les gralles.

Donar pit - Fer força endavant amb el pit per evitar que la pinya s'obri.

Dosos - Parella d'infants que pugen a sobre de l'últim pis del tronc del castell, agafats entre ells, i que són l'inici de la culminació del castell. Cada castell sol tenir dos dosos.

Enxaneta - Nen o nena que culmina el castell, el que puja més amunt. Generalment ascendeix per un costat del castell i descendeix per l'altre. Ha de ser petit, però amb les cames prou llargues per poder travessar per sobre l'acotxador sense emportar-se'l.

Espadat - Nom que rep el pilar.

Folre - Segona pinya del castell al pis de segons, que serveix per donar suport al pis de terços quan el castell és de molta envergadura. Per exemple, per alçar un castell de vuit a la categoria de nou, es posa aquesta segona pinya. Per fer-lo, cal que la colla compti amb molts castellers.

Intent desmuntat - Castell que, per alguna raó, es baixa abans de coronar-lo.

Lateral - Lateral és la persona que es col·loca a un costat dels primers mans, darrere les crosses, i que agafa el segon pel costat de la cuixa. Ha de ser alt, fort i evitar que els segons es desplacin lateralment.

Llenya - Quan un castell cau, sia a mig pujar o a mig baixar, en l'argot casteller es diu que ha fet llenya.

Manilles - Tercera pinya del castell. És una tercera plataforma al pis de terços, a sobre del folre i amb una estructura molt complexa. Els castellers que hi pugen sustenten els quarts amb les mans, i convé que siguin poc pesants. De moment només s'ha donat amb el pilar de vuit i amb la torre de nou.

Net - Es diu que un castell és net quan es basteix sense pinya, lliure, sense que ni baixos ni segons tinguin cap ajut; en aquest cas sol ser preparador d'un castell de pis superior. També es diu que un castell és net quan es tracta d'una construcció habitualment bastida amb folre, però que en aquest cas es treu tot ajut als pisos de segons i terços (per exemple, quatre de nou net, torre de vuit neta, etc.).

Peu del castell - Generalment, la pinya del castell.

Pilar - Castell format per una persona per pis.

Pinya - Part del castell en contacte amb el terra formada per tots els castellers que s'encarreguen de donar suport a l'estructura amb les mans i esmorteir els efectes d'una caiguda inesperada.

Pom de dalt - Els tres últims pisos del castell. Està format per una parella de dosos, un acotxador i un enxaneta, excepte el pilar. Un castell d'estructura composta pot tenir més d'un pom de dalt.

Primeres mans - Casteller col·locat darrere el contrafort que agafa el segon per les natges.

Quart - Casteller/a del quart pis del tronc (castells de set pisos).

Quint - Casteller/a del cinquè pis del tronc (castells de vuit pisos).

Segon - Casteller/a del segon pis del tronc.

Setè - Casteller/a que ocupa el setè pis del tronc (castells de deu pisos).

Sisè - Casteller/a que ocupa el sisè pis del tronc (castells de nou pisos).

Tabal - Timbal que acompanya el so de les gralles.

Tap - Casteller que es col·loca, amb els braços avall, entre la rengla de mans i la rengla de laterals per no deixar espais buits. Aquesta posició és important per compactar la pinya.

Terç - Casteller del tercer pis del tronc.

Toc de castells - Peça interpretada per les gralles que acompanya la construcció d'un castell.

Tronc - Part del castell que aguanta el pes del castell sobre les espatlles. Va des dels baixos fins al pis immediatament inferior al pom de dalt.

Vent - Casteller que, situat entre dues rengles d'un castell, agafa amb una mà un pilar i amb l'altra l'altre pilar.

Castellers de la Vila de Gràcia
Santa Rosa, 13
08012 Barcelona

Assaig: dimarts 19:30 - 22:30
divendres 20:00 - 23:00

www.castellersdelaviladegracia.org

*L'amic **Josep Cebrià**, gracienc i veí del nostre antic estatge del carrer d'Astúries, patriota, escriptor (té publicats diversos llibres sobre la història de Gràcia) i dibuixant, ha dedicat tota la seva vida a enaltir l'esperit republicà, catalanista i de llibertat de la nostra vila.*

Cal destacar, molt especialment, la seva activitat artística en la important galeria que ha creat de les efígies dels presidents de la Generalitat, polítics, intel·lectuals, científics, poetes, compositors, etc., del nostre país.

*Fou, per cert, aquesta gamma de personalitats que donà lloc a l'exposició "**Imatges de Catalunya**", celebrada a Martorell del 7 a 130 de juliol de 2000 i que motivà l'article que ens plau de publicar seguidament.*

Joan Cervera i Bataríu.

VILES AGERMANADES

Martorell, carrer forà de Barcelona, escollit pels prohoms de la ciutat comtal, a causa de la seva ufana i capacitat d'abastament de queviures. Tu que has sabut encarrilar i mantenir la cultura dels teus vilatans, t'has fixat en la meua obra, la que ressalta i promou les qualitats, entrega i sacrifici dels fills més destacats de Catalunya, presentat en les imatges exposades a la casa museu de l'Enrajolada, fundada per Francesc Santacana, l'home aimant de tot allò que fos portador d'art, història i tradició, recopilador de pedres, rajoles, quadres i altres estris, que en perill de desaparèixer, ho aplegà tot en un indret on es pogués guardar i admirar. Aquest lloc és ara Museu Municipal, on s'hi poden veure portalades i finestrals salvats de la obertura de la Via Laietana de Barcelona. Aquest casal i el seu valuós contingut, són l'admiració de tot aquell que ho contempla, i l'orgull del poble de Martorell, ufanós de guardar tan valuós tresor.

El digníssim Ajuntament, i amb l'impuls del senyor Ferran Balanza, actiu i molt eficaç regidor de cultura, m'oferí amablement la sala d'exposicions del Museu, i de la primera entrevista sorgí un acord que transcendí en una programació inesperada de més rellevant abast. Fou com si s'activés un caliu que portàvem dintre, sorgint una flama que ens arribà fins el més profund de l'ànima, deixant al descobert els respectius sentiments envers les viles de Martorell i de Gràcia, agermanades per la història degut als esdeveniments que la fraternitat dels pobles, ens apropà en la lluita per la llibertat, fets que deixaren petjada profunda en el tarannà de la respectiva gent.

Recordant férem memòria dels germans Martí i Torres: Vicenç, 1830-1866, i Joan, 1833-1909, dits el Noi i el Xic de la Barraqueta respectivament, fills insignes de Martorell, que passaren, deixant sentir llur influència en el nostre ànim i manera de ser. Fent-los ressorgir de l'ombra, cal esmentar com es van moure i destacar en el seu temps. Eren fermes republicans. El germà gran fou diputat a Corts,

i per més que els governants monàrquics intentaren captar-lo per la seva causa, no aconseguiren afeblir la seva fermesa republicana. Aquesta contrarietat portà els seus enemics, a cercar per tots els mitjans la seva mort. Ho varen complir amb el parany que els Mossos d'Escuadra i la Guàrdia Civil prepararen, citant els dos germans a la barraca d'una vinya. Vicenç caigué ferit de mort, però Joan pogué escapar. Aquests esdeveniments, gravaren pel temps i la fama, aquell sobrenom de Noi de la Barraqueta per a Vicenç, i de Xic de la Barraqueta per a Joan, que és amb el que nosaltres els graciencs el coneixem. La seva actuació, va donar fama i glòria a la vila, perquè la gent organitzada per ell, oposant-se a la llei del govern referent a les "quintes", féu del campanar el símbol de tot un poble, amant de la llibertat en tots els

JOAN MARTÍ I TORRES (EL XIC DE LA BARRAQUETA)
1834-1909

aspectes del seu significat.

Joan Martí i Torres, "el Xic de la Barraqueta", presidí l'exposició en el dibuix enquadrat, realitzat per a aquella ocasió, que fou del 7 al 30 de juliol del 2000. Contemplem-lo i admirem-lo amb el seu aspecte de lluitador "garibaldí", que bé s'ho val, i al temps que deixa traspuar la seva entrega idealista per la noble causa cívica fins al sacrifici total.

Captem un breu coneixement de la seva persona: Nascut l'any 1834 a Martorell, al temps de la 1a República, manà el 1r Batalló de Francs contra els carlins. Del 10 al 12 d'abril de 1870, organitzà la defensa de Gràcia, resistint al setge establert per les tropes governamentals. El general Martínez Campos l'indultà. El 18 de gener de 1909, moria a Martorell, on se'l té amb el seu germà, com dos insignes herois populars.

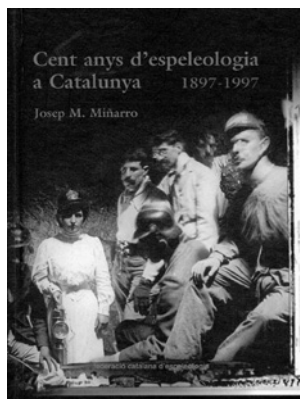
L'acord portat per Martorell i Gràcia, motivat per l'actuació d'aquest personatge de llegenda, impulsat pels seus ideals, apropà les dues viles posseïdores d'un mateix sentiment d'humanitat. I aquest és el motiu que féu sortir de llurs representants, la cordial manifestació d'agermanament, i a l'acte inaugural de l'exposició, prengué vida aquest agradable sentiment. El portaren a terme, en representació de Martorell amb la presència del batlle, el regidor de cultura senyor Ferran Balanza, i per Gràcia el senyor Albert Musons, també regidor de cultura. No podia ser més emotiu l'acte.

Josep Cebrià

Gràcia, 12 de juny del 2001

CRÒNICA DE LLIBRES

Cent anys d'espeleologia a Catalunya, 1897-1997. - Josep M. Miñarro, editat per la Federació Catalana d'Espeleologia (2001).

Els bons amics Rubèn Peris, Cap de l'Àrea de Relacions Externes i Socials de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya (UFEC), i la seva col·laboradora Pilar Navarro, han tingut l'amabilitat de fer-me arribar un exemplar d'aquest llibre. Moltes gràcies!

Com molt bé sabeu, jo no he estat mai espeleòleg (si bé he fet alguns avencs i coves), però tinc una relació molt directa amb aquest esport,

ja que fou l'any 1958, durant la meua presidència del Club Excursionista de Gràcia, que vaig impulsar i dur a terme la creació del *Grup d'Investigacions Espeleològiques (GIE)* en el si de la nostra Entitat. És per tot això que l'excursionisme de les profunditats no m'és del tot desconegut.

El llibre, com diu ben explícitament el seu títol, és un inventari en certa forma esquemàtic. Josep M. Miñarro ja ho deixa entreveure en el seu **Preàmbul**: *"Al començar a llegir aquesta petita obra, més d'un trobarà a faltar les referències a les primeres exploracions subterrànies portades a terme a Catalunya, però el títol no enganya: Cent anys d'espeleologia a Catalunya. I quin és el punt de partida? Majoritàriament i des de fa molts anys, es va arribar a un consens no escrit en què l'inici de l'espeleologia*

a Catalunya, tal i com l'hem entès durant tot el segle XX, comença amb l'obra de Mn. Norbert Font i Sagué i, per concretar-ho més, es fixa en el 28 de desembre del 1897, data de la primera gran exploració d'un avenc a Catalunya, l'Avenc de Can Sadurní a Begues [. . .] De fet, els bons coneixedors de la nostra història, que no són gaires, poques novetats podran observar en les pàgines següents i de ben segur trobaran a faltar algun fet que consideraran important, però la voluntat de l'autor ha estat fer un recull sinòptic que serveixi de referència als més profans en la matèria i que pugui ser el punt de partida de l'estudi de la història de l'espeleologia catalana durant el segle XX".

Però, malgrat aquesta mostra de modèstia per part de l'autor, podem assegurar que es tracta d'un gran pas endavant en el coneixement del procés històric seguit per les exploracions subterrànies del nostre país, tal com ho posa de manifest el **Sumari** del llibre:

1897-1911.....Els pioners
1923-1936.....Els continuadors
1945-1953.....L'espeleologia de postguerra
anys 50 i 60.....L'esclat de l'espeleologia
anys 70.....De l'elektron al jumar
actualitat.....L'espeleologia catalana actual
Els espeleòlegs catalans a Espanya
Els espeleòlegs catalans pel món
La Federació Catalana d'Espeleologia
Publicacions espeleològiques catalanes
Bibliografia

Cal ressenyar, també, que el llibre presenta una notable informació gràfica, completada pels comentaris pertinents, cosa que li dona un molt bon i agradable aspecte visual. Com és lògic, i tal com ja ho indica l'autor en el **Preàmbul**, poden produir-se algunes mancances. En el cas concret del nostre GIE podríem esmentar dos exemples:

A) La visita del famós espeleòleg francès Norbert Casteret (era la primera vegada que es produïa una conferència d'aquest gènere a Barcelona), convidat amb motiu del Vè Aniversari del Grup d'Investigacions Espeleològiques, del CE de Gràcia, el 26 d'abril de 1963, per presentar i comentar les pel·lícules: "Cigalère- 1955" (assalt a les cascades subterrànies) i "La Gouffre de la Pierre Saint Martin".

B) La descoberta, del 26 al 29 de març de 1964, per Isidre González Urgellès i Armand Avalo de la primera pintura paleolítica d'una cavitat del massís del Montsià, en uns terrenys del Cretaci Inferior (Era Secundària), representant un toro salvatge en posició rampant i d'una antiguitat superior als 10.000 anys, segons certificació dels senyors Eduard Ripoll i Miquel Llonguera, del Museu Arqueològic i de l'Institut de Prehistòria de Barcelona.

C) Tal vegada caldria incorporar a la "Bibliografia bàsica" esmentada per

Miñarro, l'obra de Jordi G. Quera "Olors de carbur, la passió per l'espeleologia". Llibre de Motxilla (48): 93 pp. Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Sigui com sigui, ens cal felicitar Josep M. Miñarro, pel seu esforç, i a totes les institucions que li han donat suport i que, en definitiva, han permès poder disposar d'un element més d'estudi de l'ESPELEOLOGIA, una de les branques actives, sens dubte la més científica, del nostre EXCURSIONISME.

El somriure del ieti..- Textos de Ferran Garcia i Creix; dibuixos de Josep Sicart i Tauler. Aquest llibret està dedicat "Als amics de les muntanyes i al poble Xerpa per la seva amistat".

EL SOMRIURE DEL IETI

Ferran Garcia i Creix
Dibuixos Josep Sicart i Tauler

Normalment les expedicions himalaienques acaben en un llibre explicant les seves incidències i èxits o frustracions però en aquest cas el fruit ha estat un conte infantil. És veritat, també, que la filosofia d'aquesta expedició a l'Annapurna (el primer vuit mil conquerit per l'alpinisme, concretament el francès el 1950) no era l'habitual. L'objectiu d'aquesta expedició "Wilderness Annapurna'99", organitzada per la UEC de Sants i amb el patrocini de Mountain Wilderness de

Catalunya, era de netejar aquella muntanya. Un objectiu semblant al que va impulsar Mountain Wilderness International, l'any 1990, a alliberar de deixalles el K-2, sota el títol "Free K-2, la primera aventura en socors de les grans muntanyes de la terra".

El pròleg d'aquest petit llibre, redactat per Josep Sicart i Tauler, president de Mountain Wilderness de Catalunya, és prou explícit: "Era l'hivern de l'any 1999, quan un equip de 20 alpinistes, liderats pel Ferran Garcia i Creix, president de la UEC de Sants, vàrem anar a netejar una muntanya a l'Himàlaia, una de les més altes del món, d'entre les catorze de més de 8000 metres que hi ha a la Terra i que es diu Annapurna. Volíem cridar l'atenció per fer que es respectin les muntanyes i no les embrutin més. Mentre eren al campament base, el cap de l'expedició pensava molt en els seus fills, la Sanja i en Guim, i en totes les nenes i els nens del món que el dia de demà, quan siguin bons excursionistes, també estimaran i cuidaran les muntanyes. I vet aquí que se li va acudir un conte, com aquells que expliquen als seus fills els xerpes d'allà el Nepal, a més de vint mil quilòmetres de Catalunya. I així fou que, el que va pensar i que era gairebé verídica, us ho explica en aquest conte, que va escriure allà, als peus d'aquelles muntanyes gegants, altíssimes, enmig del gel, neu i roques i que són l'admiració de tots els que estimem les muntanyes d'arreu del món".

Seria bo que "El somriure del ieti" arribés a les escoles i servís perquè els nens i nenes del nostre país poguessin llegir i comentar-lo, tot fent-ne nous dibuixos i nous textos al voltant del seu missatge de protecció i respecte envers les muntanyes i tota la Natura.

Joan Cervera i Batariu

FE D'ERRATES

En el perfil humà del Sr. Moreno vaig cometre tres errors, on diu Transmediterrànea ha de dir Transatlàntica, on diu que es va casar el any 40 ha de dir 46, i el Sr. Moreno mai va treballar a la Bultaco si no a la Vulcano.

Teresa

EL PERFIL HUMÀ

En Víctor Barbé i Barbé va néixer a Barcelona, al barri de l'Eixample (El Poblet), el dia 10 de març del 1940. Té els títols de Delineant, Aparellador i Arquitecte Tècnic i la carrera de Piano. Als matins treballa d'aparellador a l'Ajuntament de Sant Boi de Llobregat; a les tardes, de liberal, i als vespres, com a director de corals (aquesta última, no retributiva). Ja veieu que el senyor Barbé és molt *pencaire*, ehem, ehem...

L'any 1969 es casà amb la Lolita Pérez, sòcia també del Club.

—On vares conèixer la teva muller i com?

Al Gràcia, anant d'excursió.

—Tu, Víctor, també pertanyes a una nissaga de socis: els teus pares, oncles, cosins, muller, sogres, cunyats, fills, nebots... El teu nét també serà soci?

No ho sé; depèn dels seus pares.

—Des de petit has estat en contacte amb el món de la música i, no obstant això, vares triar la carrera d'aparellador per guanyar-te la vida i no el món de la música. Per què? Perquè en el món de la música o ets bo o et passes la vida fent tómb.

—Molts socis, estic segura, no saben que tu compons peces musicals. Quantes obres has compost?

Entre composicions corals, per a cobla, per a orquestra, arranjaments i harmonitzacions, deuen ser més d'una cinquantena.

—A part de ser el director dels Cantaires Muntanyencs del CEG, ets director d'altres corals? Quantes i quines?

En aquest moment, sembla que he posat seny, només la coral del Club, els Cantaires Muntanyencs, i la Coral Esclat, de Teià. Això d'haver posat seny ho dic perquè en un cert moment en dirigia vuit: els Cantaires Muntanyencs, els Petits Cantaires Muntanyencs, la Coral Rimaia (del Club), la Coral Esclat, la Coral Picarol (de Teià), l'Orfeó Canigó (de l'Hospitalet), la Coral de Mitjans i la Infantil de l'Escola Voramar (del Poble Nou).

—De jove formaves part d'un grup de jazz anomenat Los Cocodrilos. Per què es va desfer aquest grup?

Quan vaig anar a la mili vaig haver de deixar-ho, si bé tinc entès que encara va seguir funcionant durant uns quants anys; però tots els components érem universitaris i al final cada un va seguir el seu camí professional.

—Quan et vas far soci del Club i per què?

Em vaig far soci l'any 1952 en el moment en què es va crear la figura de soci infantil (jo tenia el número 8). El perquè és molt senzill: perquè me'n varen fer els meus pares induïts pel meu oncle Alexandre Marcet.

—Què et motiva per continuar sent-ne soci?

Diversos motius: perquè hi vaig conèixer la que ara és la meva muller, perquè mentre varen ser petits els meus fills anàvem al campament de vacances del Club, perquè hi he fet bons amics, en resum, perquè crec que el Club m'ha donat més del que jo he fet per ell.

—Per què, com i quan et vas iniciar a la muntanya?

Aquesta pregunta te la contestaré a l'inrevés. Quan?: quan era petit. Com?: amb els meus pares. Per què?: perquè m'agrada.

—Freqüentes el Club?

Sí, cada dilluns i dimecres.

—Amb quina secció convius més?

En aquests moments amb els Cantaires Muntanyencs.

—Assisteixes a les assemblees? Per què?

Normalment no, perquè les fan en dijous, que tinc assaig a Teià.

—Explica'm la teva trajectòria dins la muntanya?

La meua trajectòria a la muntanya és molt senzilla: he fet poca alta muntanya perquè no he sentit l'afany del cada vegada mes difícil i més amunt, sinó que a vegades m'he sentit més feliç tot sol a dalt del Castell del Burriac que a dalt d'un cim de 3.000 m.

—Quants anys has estat dintre de la junta i en quins càrrecs? Només he estat a les juntes de la Secció de Muntanya i del Consell del Club. Vaig començar de vocal (quatre anys) de la Secció de Muntanya, amb la presidència d'en Martí Oliver; quatre anys més de vocal i quatre de sotsprésident sota el mandat d'en Marià del Rey, quatre anys de vocal del Consell del Club, amb l'Enric Manubens de president; quatre anys més de vocal sota la presidència d'en Carles Albasa, i quatre anys de sotsprésident del Consell, amb l'Enric Guillerà de president. Entremig de tot això es varen crear els Petits Cantaires Muntanyencs i des d'aleshores he estat a l'equip tècnic dels Cantaires.

—A quina de les activitats de muntanya t'has dedicat més? Durant molts anys em vaig encarregar de fer les excursions de circuit cada quinze dies, i em queda l'orgull de poder dir que alguns socis encara ho son perquè varen trobar bona acollida. També durant molts anys amb en Carles Albasa i en Manel Sales portàrem la part tècnica de la marxa per azimuths E. Rivas i Virgili.

—Creus que avui en dia ha canviat el sentit de l'excursionisme?

Sí, ha passat de ser un excursionisme romàntic a un excursionisme de competició.

—Quan vares entrar a la Coral com a cantaire?

El maig del 1967.

—Quin any vas començar com a director?

Els meus inicis com a director varen ser amb la Coral Picarol, de Teià, el 20 de maig del 1975. Com a director dels Cantaires Muntanyencs, des del gener del 1991.

I aquest és el perfil del soci número 2872. Hem pogut veure que, de treballador, n'és un bon tros, i qui no el coneixia en algunes facetes ara el coneix una mica més.

Terese

Adherit a:

Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
Associació d'entitats Excursionistes del Barcelonès
Grup Alta Muntanya Espanyol

Membre Fundador de la Federació Internacional de Càmping i Caravàning
Representant a Catalunya del Càmping Club de França

Federació Catalana d'Espeleologia
Federació Catalana d'Entitats Corals

EDITOR: Club Excursionista de Gràcia
DIRECTOR: Guillem Martín i Brasó

52

a/e: cegracia@suport.org
web: <http://www.cegracia.com>
Dip. legal: B.9720-1961

Butlletí Social núm. 63